

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ὁλοκληρὸν παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὁπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμ. 75. Ἐξάμηνος δρ. 40. Τριμηνος δρ. 22.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τριμηνιοὶ ἀναλόγως.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐλομήποτε μηνός.

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὅδὸς Ἐδριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 4 Ἰουλίου 1928

Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 31

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Ὁ πλοίαρχος τοῦ «Φαιντέρμπ» ἦταν ἓνας μικρόσωμος ἄνθρωπος ἀπ' τὸ Βορδῶ, ζωηρὸς καὶ νευρικός, ποὺ δέκα χρόνια ταξίδια στὸ Σενεγάλη τὸν εἶχαν κάνει ξερακιανὸ καὶ μελαψό, καὶ ποὺ ἄκουγε καλόβολα τὴς ἐρωτήσεις τοῦ Γιώργου διψασμένου γιὰ πληροφορίες.

Ἀπ' αὐτὸν ἔμαθε ὁ νέος ἀξιωματικὸς πῶς γινόνταν τὰ ταξίδια σ' αὐτὸν τὸν ποταμό:

— Τὸν Αὐγούστο, τὸ Σεπτέμβριον καὶ τὸν Ὀκτώβριον, τοῦ εἶπε ὁ γέρο-θαλασσινός, ὁ Σενεγάλης φουσκώνει ἀπ' τὴς βροχῆς καὶ γεμίζει ὡς ἀπάνω. Ἡ ἀπέραντη αὐτὴ κοίτη, ποὺ τώρα οἱ ὄχθες τῆς εἶναι ξερές, γεμίζει, ξεχειλίζει, σχηματίζει ἀπέραντες λίμνες κι' ἀφίνει ἐλεύθερο τὸ πέρασμα σ' ὅλα τὰ πλεούμενα καὶ τὰ ρυμουλκὰ τῆς ἀποικίας. Τότε στέλνουμε προμήθειες στὸ ἐσωτερικό. Τότε ὅλα τὰ βαποράκια κι' ὅλες οἱ φορτηγίδες μπαίνουν σὲ κίνηση. Ἀκόμα καὶ μεγάλα βαπόρια ἀπ' τὸ Μπορντὼ μπαίνουν στὸν ποταμὸ καὶ φθάνουν ὡς τὸ Καγιές. Μὰ δὲν μένουν πολὺ, καὶ γυρίζουν ἀμέσως, γιὰτὶ λίγων ὥρῶν ἀργοπορία θὰ ἦταν ἀρκετὴ νὰ τὰ «καθίσῃ» στὸν ἄμμο. Τὸ ποτάμι ἀδειάζει γρήγορα ὅπως καὶ γεμίζει καί, στὴν ἐποχὴ ποὺ βρισκόμαστε σήμερα, μὲ χιλίους κόπους θάφτανε κανεὶς ὡς τὸ Καγιές.

— Ὡστε θὰ ταξιδέψουμε στὴ στεριά, πρὶν φτάσουμε στὸ Καγιές;

— Ὁχι. Ὁ «Φαιντέρμπ» θὰ μᾶς ἀφίσει στὸ Ματάμ, γιὰτὶ

τὸ βάθος τῶν νερῶν δὲν τοῦ ἐπιτρέπει νὰ πᾶσι πρὶν μακριά. Μὰ οἱ φορτηγίδες θὰ ἐξακολουθήσουν τὸ ταξίδι τους στὸ ποτάμι. Θὰ τὴς τραδοῦν Μαῦροι.

— Μαῦροι; Καὶ θὰ βρεθοῦν;

— Στὰ χωριά ποὺ εἶναι πλάι στὴς ὄχθες. Ἐχουν συνειθίσει σ' αὐτὴ τὴ δουλειὰ καὶ τοὺς παίρνουμε καὶ τοὺς πληρώνουμε ταχτικά. Μ' αὐτοὺς σχηματίζουμε τὴ λεγόμενη «κορδέλλα».

Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ «Φαιντέρμπ» ἀπάντησε μιὰ σειράν φορτηγίδες, ποὺ πῆγαιναν φορτωμένες μ' ἐμπορεύματα στὸ Σαλὶν Λουί. Τὴς ἔσερναν μαῦροι ἀπὸ τὴς

ὄχθες, μ' ἓνα μακρὸ σκοινὶ δεμένο στὸ κατάρτι. Βάδιζαν στὴ σειρά, μὲ τὸ σκοινὶ στὸν ὦμο καὶ κρατοῦσαν τὸ ρυθμὸ τοῦ βήματος μὲ τοὺς ἤχους ἐνὸς τραγουδιοῦ. Μερικὰ ἄλλα πλοῖα κατέβαιναν τὸ ποτάμι μὲ τὰ πανιὰ ἀπλωμένα κι' οἱ στρατολογημένοι ἰθαγενεῖς, ποὺ ἦταν μέσζ, χαιρετοῦσαν τοὺς συναδέλφους τῆς συνοδείας τοῦ «Φαιντέρμπ» μὲ ἀτέλειωτες ζητωκραυγές.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ χώρα ἄλλαξε ὄψη. Ἀφθονὴ πρασινάδα καὶ βλάστηση εἶχε διαδεχθῇ τὴν ἀσπράδα τοῦ Σαλιν Λουί μὲ τὴς ἔρημες καὶ καυτερὲς ἀμμουδιές. Ἡ ζωὴ κι' ἡ κίνηση εἶχε διεδεχθῇ τὴν ἐρημικὰ καὶ τὸ θάνατο. Ἀπειρα πουλιὰ μὲ λαμπρὰ φτερά, φλυαροῦσαν στὰ φυλλώματα. Πελεκάνοι, «μαραμποῦ» κι' ἄλλα πουλιὰ τοῦ τόπου, τρομαγμένα ἀπ' τὸν ἀσυνείθιστο κρότο τῆς ἀτμομηχανῆς, πετοῦσαν ψηλὰ μὲ δυνατόν φτερουγίσματα, στεκόταν μιὰ στιγμὴ πάνω ἀπ' τὰ πλεούμενα κι' ὕστερα ἔφευγαν πρὸς τοὺς βάλτους ποὺ τριγύριζαν τὴς ὄχθες. Οἱ καϊμένοι, οἱ μικροὶ κροκόδειλοι, εἶχαν κάνει τὴν ἐμφάνισή τους. Κοιμόνταν νοχελικὰ πάνω στὴς ὄχθες. Κάποτε-κάποτε, ὁ «Φαιντέρμπ» τοὺς ἔστελνε κι' ἀπὸ μιὰ τουφεκιά: Ἦταν ὁ κ. Γκωτιέ, ὁ Νεμρὼδ τῆς ἐκστρατείας, ποὺ δὲν ἔννοοῦσε νὰ χάσει τὸν καιρὸ του.

Ἔτσι περνοῦσαν μονότονες οἱ μέρες· κάτω ἀπὸ τὸν βαρὺν ἥλιο.

Μόνο κατὰ τὸ βράδυ, οἱ ταξιδιώτες ἐννοιωθάν ἰσχυρὰ δροσούλα. Τὴν ἴδια ἔμως ὥρα, οἱ ὄχθες μὲ τὰ μεγάλα τους ἔλη ἔστελναν τὴν ἀρωστικὴν πνοή τους στοὺς Εὐρωπαίους, ποὺ ἦταν ἀσυνείθιστοι σὲ κλίμα.

Εὐτυχῶς, ὁ Γιώργος εἶχε πλάι του ἓναν ἀγρυπνο φίλο,

Ἀμέσως ἓνα μπουλοῦδι ἀπὸ μαύρους τὸν περιστοιχίσαν...
(Σελ. 233. στ. 6').

που τον προφύλαγε από κάθε άφροσύνη. Ο Περίνος είχε πάντα το νοί του, όταν σταματούσε το πλοίο το βράδυ, να μην αφήνει τον άνθυπολοχαγό του να μπει στο νερό, ή να κοιμηθεί κάτω απ' τις ροδοδάφνες.

Κάθε βράδυ έβγαιναν στην όχθη. Οι ίθαγενείς χανόνταν άμέσως μέσα στους θάμνους και τις δενδροσυστάδες για να μαζέψουν ξύλα για την αύριανή, γιατί ή άτμομηχανή του «Φαιντέρμπ» χρησιμοποίησε ξύλα που τάβρισκαν παντού στην Άφρική και δεν κόστιζαν και τίποτα.

Κάπου-κάπου ο Γιώργος, διψώντας συγινήσεις, έπαιρνε και το λοχαγό του στο κυνήγι, κι' ο Μοχίλοφ, που τον ακολουθούσε σά σκιά, λίγο έλειψε να μείνει μια μέρα σε μια τέτοια έκδρομή. Είχαν βγει για κυνήγι ήπιποτάτων. Ο Κασσαίν είχε ρίξει χωρίς άποτέλεσμα δυο σφαίρες, πάνω σ' έν' απ' τα πελώρια αυτά παχύδερμα, όταν, ξαφνικά, ή βάρκα όπου ήταν οι τρεις κυνηγοί, άνασκηώθηκε σαν πούπουλο απ' το έξοργισμένο θηρίο.

Ο Μοχίλοφ δέχτηκε ένα κεράτισμα, εύτυχώς έλαφρό, κι' οι τρεις ναυαγοί θά είχαν άσχημο τέλος, αν δεν έρχόταν βιαστικά από την όχθη μια βάρκα να τους περιμαζέψει. Μάλιστα ο «Φιλαράκος» φανέρωσε στο Μοχίλοφ έξαιρετικά δείγματα φιλίας. Έτρεξε πρώτος να τον βοηθήσει κι' έπεσε στο νερό για να τον σώσει.

Στο Σενεγάλη έν' άφθονοι οι κροκόδειλοι του είδους των «καϊμάνων». Και τά λίγα λεπτά που κολύμπησε ο Γιώργος για να φτάσει ως την όχθη, θυμήθηκε με τρόμο το τραγικό τέλος του μικρού μαύρου που τον κατεδρόχισε ο καρχαρίας, μπρος στα μάτια του, λίγες ημέρες πριν. Ο ίθαγενής πούχαν πάρει μαζί τους, συνειδημένως σε παρόμοιες περιπέτειες, είχε πιαστή πάνω στην άναποδογυρισμένη βάρκα και χτυπούσε το νερό για να έμποδίσει τά θηρία να πλησιάσουν.

Αυτό ήταν το μόνο κυνήγι αυτού του είδους που έκανε ο Γιώργος. Λίγο-λίγο άλλωστε βεβαιώθηκε ότι στα μέρη αυτά ο κίνδυνος είναι τόσο μεγάλος παντού, ώστε δεν είναι φρόνιμο να τον αντιμετώπιζει κανείς για μιάν άπλή διασκέδαση.

Ο κ. Άντοναί δέ λάβαινε κανένα μέρος στις διασκέδασεις, που μ' αυτές πολεμούσαν να σκοτώσουν τον καιρό τους οι αξιωματικοί. Έμενε σκυθρωπός και συλλογισμένος, άναθεμάτιζε τη βραδυκίνησία του «Φαιντέρμπ» και λογάριζε πόσες ημέρες πορεία θά χρειαζόνταν, αφού έφταναν στο Καγιές, για να φτάσουν στην Κίτα, το τελευταίο σημείο της γαλλικής κατοχής.

Σ' όλους τους σταθμούς, όπου έπιασε

ο «Φαιντέρμπ», στο Ρισάρ-Τόλ, στο Ποδόρ, στο Μαφού, στο Σαλδέ, ο Άντοναί έτρεχε μ' άγωνία στο τηλεγραφέιο κι' επικοινωνούσε άμέσως με το Σαίν-Λουί.

Μά ο Κυβερνήτης δεν ήξερε τίποτα. Η Έρριέτα Ραμπλό του μεταβίβαζε όλα τά τηλεγραφήματα που λάβαινε απ' την άδελφή της, όπου της έλεγε ότι δεν είχε γυρίσει κανένας απ' τους άνθρώπους που είχαν στείλει νάναζητήσουν τον πατέρα της.

Οι έλπίδες λοιπόν λιγόστευαν μέρα τη μέρα. Κι' όταν ο «Φαιντέρμπ» σταμάτησε στο Ματάμ, γιατί ή καρλίνα του άρχισε να τρίβεται στον άμμο, και γύρισε πίσω, τότε πιά οι μέρες φάνηκαν άτέλειωτες στον παλιδόν ύπάλληλο. Δώδεκα μέρες ακόμα, οι φορηγίδες γλυστορούσαν ήσυχα στα κιτρινωπά νερά του Σενεγάλη, ρυμουλκούμενες από μαύρους.

Η συνοδεία πέρασε απ' το Μπακέλ κι' έφτασε στο Καγιές.

Απ' το Καγιές και πέρα ο Νίγρης δεν ήταν πιά πλωτός. Άκόμα δεν είχαν άρχίσει οι έργασίες για την εγκατάσταση του σιδηροδρόμου κι' οι φίλοι μας έπρεπε ν' άρχίσουν πορεία, για να φτάσουν στην Κίτα.

Ο Γιώργος Καρδινιάν περίμενε άνυπόμονα αυτή τη μέρα κι' οι πεζοναύτες του ποθούσαν να ξεμουδιάσουν τά πόδια τους, που τάχαν μαζεμένα κι' άκίνητα στις φορηγίδες.

Σ' ή μέρες ήταν έτοιμοι γι' άναχώρηση. Ένας άρχηγός στρατού στο έσωτερικό μιάς άποικίας, δεν έχει, βλέπετε, να πεί έν' άπλό «έμπρός, μάρς!». Έχει να επιδιέψει έτοιμώσεις, που όσοι δεν έχουν οι ίδιοι πείρα, δεν μπορούν να τις μαντέψουν.

Η πρώτη φροντίδα του λοχαγού Κασσαίν ήταν να συνεννοηθή με τους αξιωματικούς και τώ διερχόμενα του σταθμού του Καγιές, για να στρατολογήσει μαύρους που θά κουβαλούσαν τις άποσκευές. Γιατί βέβαια οι γάλλοι στρατιώτες, άσυνειθιστοι στο ζεστό κλίμα, δε θά μπορούσαν να βαδίζουν σκυμμένοι κάτω απ' το βάρος του γυλιού, που φορούν στα δικά μας μέρη. Ο ήλιος κι' ή κούραση θά τους είχε παραλύσει.

Οι στρατιώτες θά κρατούσαν μόνο τά όπλα τους, τις σφαίρες τους, το παγούρι τους γεμάτο καφέ και την «καραβάνα» τους με κρύο φαγητό.

Λοιπόν, για το κουβάλημα των σάκων των στρατιωτών χρειάστηκαν έκάτ' σχεδόν μαύροι.

Άλλοι έκατό άνέλαβαν να κουβαλήσουν τις προμήθειες, τά πολεμοφόδια, μερικά όπλα για τους στρατιώτες που θά στρατολογούσαν στη χώρα των Μαμπάρ κι' ένα μικρό όρειδατικό

κανόνι, που ο Κυβερνήτης τ'χε έπι-στευθή στον λοχαγό Κασσαίν μαζί με τέσσερες κάσες όβιδες.

Με τη μεγάλη του άποικιακή πείρα, είχε προβλέψει την περίπτωση που το μικρό στράτευμα θά βρισκόταν άναγκασμένο να κυριεύσει κανένα απ' τά όχυρωμένα αυτά χωριά των ίθαγενών, που τά λένε «τατά» και που στα τέλη τους μόνο το κανόνι μπορεί νά νοξεί τρύπες. Άλλωστε ήξερε πως το «μεγάλο μουκαλά», καθώς όνομάζουν το κανόνι οι ίθαγενείς, σκορπίζει πανικό και τρόμο στους μαύρους.

Μά οι περισσότεροι μαύροι χρειάστηκαν για τά τρόφιμα. Ο λοχαγός Κασσαίν λογάριζε βέβαια πως θά βρισκε πρόβατα, βύδια και πουλερικά νά γοράσει για την τροφοδοσία του στρατού. Μά ήταν δύως και πολύ πιθανό να περάσουν από εκτάσεις έρημες κι' άκατοίκτητες, γιατί το θεώρησε φρόνιμο να προμηθευτή από πριν τρόφιμα για ένα μήνα. Χρειάστηκαν λοιπόν τριακόσοι ακόμα μαύροι.

Τέλος, πήραν μαζί τους και κάμποσα δώρα για τους ίθανενείς άρχηγούς, που ήταν φρόνιμο να έξασφαλίσθ ή φίλια τους κι' ή ύποταγή τους. Τά δώρα αυτά ήταν κυνηγετικά όπλα, ρεβόλβερ, ύφασματα με χρώματα χτυπητά, περιδέραια από ψεύτικα μαργαριτάρια, γυαλικά, καθρέφτες, σαπούνια και μπουκαλάκια με άρώματα. Ο λοχαγός Κασσαίν μάλιστα είχε γεμίσει δυο κάσες ακόμα, μια το περιεχόμενό τους το κρατούσε μυστικό.

(Άκολουθεί) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΑ ΨΕΜΜΑΤΑ...

Κάτω απ' το φως που περισσεύει, —χαδίαρα, άδύνατη, λιγνή, ή χτίση άκούει και δε σαλεύει.

Βλέπει, ή ψυχή, και τη ζηλεύει, σόν νάταν μιά άχαρη όρφανή, λαίμαργη, όκνη, που διακονεύει...

Άγνη μαβιά, — μακριά — μουνδιάζει. Στόν παστρικό, άλαφρόν καιρό, ήιος αντίλαλο δε βγάξει:

Μονάχα, όλοϊθε φως — κι' ακόμα φως άπ' τά σπίτια, απ' το νερό, μέσα απ' τη γήε, κάτω απ' το χώμα.

Μά, Ήλιε άφθονε, κρύμας έσένα! Μ' όλον τον πλούσιό σου έρχομό, δε σε πιστεύω — είσαι στα ξένα,

Κι' ακόμα θά σε περιμένει νά φρίξει, σόν από λυγμό, μιά άρχαία χαρά, μπαλασμάωμένη:

Γιατί, — μεγάλη της ή χάρη, μδ ή Άνοιξη ή θαυματουργή άξια δεν ήταν να μού πάρει

Μαζί της την ψυχή, που θέλει να λυώσει μέσα της, να βγει

σά σύντομη, άφαντη νεφέλη.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ς'. (Συνέχεια)

Εύτυχώς, ο μπαμπάς είχε μαζί του και το τούφεκι του. Το σήκωσε και στάθηκε, κοιτάζοντας την αγελάδα κατάματα. Αυτό ήταν! Στάθηκε κι' ή αγελάδα κι' από τη στιγμή εκείνη δεν κουνήθηκε πιά. Είχε μερώσει, είχε ήσυχάσει. Ο μπαμπάς τότε τη χάιδεψε, της γλυκομίλησε. Κι' αφού άπομάκρυναν το Ζωηρό, ή Βιολέττα άρχισε πάλι να βόσκει σά να μην είχε συμβή τίποτα.

Έτσι συνήθε κι' ή Μαρίτσα που μιά στιγμή τρώαζε τόσο πολύ. Και μάλωσε το Ζωηρό που έξαιτίας του έγιναν όλα. Άλλά ο έξυπνος σκύλος, σά να κατάλαβε το λάθος του, πήγε μόνος και κρύφτηκε στο σπίτι, κι' από τότε πιά την αγελάδα.

Την άλλη μέρα, ή μαμμά είπε:

— Μαρίτσα, έλα να ιδής που θάορμέζουμε την αγελάδα!

Η Μαρίτσα έτρεξε. Η Κατερίνα είχε φέρε έναν κατακινούργο κουβά κι' ένα σκαμνάκι. Κάθισε κοντά στη Βιολέττα κι' άρχισε να την άρμέγει. Η αγελάδα στεκόταν τόσο ήσυχη, που ή Μαρίτσα μπορούσε να τη χαιδεύη και να της διώχνη τις μύγες απ' τά μάτια και ταυτιά της.

Σε λίγο ο κουβάς γέμισε. Τι όραίο, κάτασπρο και παχύν γάλα! Κουβάλησαν το καμινέτο και τά σερβίτσια εκεί-έξω, έβρασαν λίγο απ' το γάλα εκείνο και προγευμάτισαν σ' ένα τραπέζι, κάτω από μιά μεγάλη καρδιά. Πόσο χαιρόνταν που είχαν τώρα και μιάν αγελάδα να τους κάνη τόσο καλό κι' άφθονο γάλα! Και φρέσκο βούτυρο θάκαναν, και γιαούρτη, και τυρί, και άνθόγαλα κι' απ' όλα. Κι' ο Ζωηρός ακόμα φαινόταν εύχαριστήμένος. Σαπλωμένος εκεί-κοντά, κοίταζε τη Βιολέττα και κουνούσε την ουρά του φιλικά. Είχε καταλάβει πως κι' αυτή ήταν ένα ζώο του σπιτιού, και τί χόρημο ζώο!

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟ ΤΙΣ «ΜΙΚΡΕΣ ΨΥΧΕΣ»

ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Ήταν ένα μεγάλο έπαρχιώτικο σπίτι, με μιά πόρτα πάντα κλειστή, — την έπίσημη πόρτα για τους κυρίους, που χτυπούσαν το κουδούνι της δυνατά, — και μ' άλλη πόρτα, πάντ' άνοιχτή, που απ' αυτή περνούσαν τά κάρρα, τά φορτωμένα στάρι, κρασί, κάρβουνα, ζυμαρικά.

Επάνω οι άπέραντες κάμαρες, με τά ψηλά ταβάνια, με τά δ'κάρια τά ντυμένα με χρωματιστό χαρτί, με τους τοιχούς τους χρωματισμένους μ' άνοιχτά χρώμα ή μ' έλαφρό μενεξεδένιο. Στα παράθυρα, τά μεγάλα και πλατυά, άντι για δαντελλένιες κουρτίνες, κάτι στενόμακρα παραπετάσματα από λευκή μουσελίνα, σχεδόν κολλημένα στα τζάμια. Έπιπλα παλιά και μαυρισμένα γραφεία μακρουλά, σκεπασμένα με μαύρο μουσαμά, με συρτάρια μεγάλα, μακριά διδάνια τριγωνικά, στρωμένα με πράσινο μάλλινο ύφασμα και σόν παραγεμισμένα μ' άγκάθια ντου-

λάπια πούπιαναν δλόκληρο τοίχο κι' έκλεναν μ' ένα σύρτη. Σε μαυρισμένες και φθαρμένες κορνίζες, μερικές αίματοδαμένες ζωγραφίες: ή μάχη του Σολφερίνου, ο Μαζέππας, ο Μάρκος Μπότσαρης... Το σαλόνι είχε κλεισμένες τις πόρτες, βυθισμένο στο σκοτάδι κι' άπαγορευμένο στα παιδιά: άνοιγε μόνο όταν έρχόταν καμιά έπίσημη έπίσκεψη. Από τις όχτώ το πρωί έως τις δύο τ' άπόγευμα, το σπίτι ήταν ήσυχο και σιωπηλό, γιατί τά παιδιά ήταν σχολείο. Στο τραπέζι ο θόρυβος ύποχωρούσε σε μιά φοβερή όρεξη, όρεξη γερόν παιδιών, παχιών, δυνατών. Κατόπι ύπνος ως τις τέσσερις. Από τις τέσσερις μέχρι τις πέντε μελετούσαμε τά λίγα μας μαθήματα γι' αύριο και στις πέντε... Ω, στις πέντε λώναμε πιά τους ζυγούς, είχαμε την έλευθερία, τη λεηλασία του σπιτιού, την επανάσταση στις πέντε γινόμαστε δαιμόνια, ξεπολυμένα μέσ' στο σπίτι!

Μάταιες οι συμβουλές, οι άπειλές, οι μπάτσοι. Ο ένας έκλαιγε κι' οι άλλοι γελοούσαν σε λίγο γελοούσε ακόμα

κι' ο μπατισμένος. Οι μητέρες, οι γιαγιάδες, οι θειές άπελιζόνταν, κλεινόταν στην κουζίνα, κατέφευγαν στην εκκλησιά. Στα όχτώ παιδιά του σπιτιού — από έξη μέχρι δώδεκα χρονώ, — προθέτονταν άλλα έφτά όχτώ, μικροί συγγενείς και φίλοι, που έφταναν όδηγούμενοι από τις ύπηρέτριες. Γινόμαστε ένας μικρός λαός από μελαχροινές ή ξανθές ύπάρξεις, άκράτητες απ' την ύγεια, με παχουλές και γυμνές γάμπες, με πνεύμονες δυνατούς. Μικρές λαός, θόρυβο γεμάτος, έξωφρενικός, που σκορπίζονταν στο σπίτι κι' έπιανε όλες τις γωνιές, όλες τις μεριές. Είχαμε τότε δικές μας τις άπέραντες κάμαρες, όπου στέγνωνε ή μπουγάδα τις βροχέρές ήμέρες: τις μακριές ήλιόφωτες ταράτσες, όπου φτάναμε σκαρφαλώνοντας στ' άπότομα ξύλινα σκαλοπάτια.

Γινόταν ένας άδιάκοπος δρόμος άνάμεσα στα δωμάτια, ένα γκρέμισμα από μικρές και μεγάλες σκάλες, άκουγόταν μιά τρουμπέτα που έξκούφαινε, που γελοούσε άνάμεσα στη μελαγχολία του σπιτιού. Το παιδ άγαπημένο μας παιγνίδι ήταν το κρυφό. Σιγά σιγά σχηματίζαμε έναν κύκλο στην τραπέζαρία και ζητούσαμε από την τύχη εκείνον που θά τάκλεινε.

Αν ο κλήρος έπεφτε σε κορίτσι, έμόρφαζε και πήγαινε μουμουρίζοντας να κρυφτή σε μιά γωνιά, με την όψη γυρισμένη προς τον τοίχο, με τά μάτια κλειστά, για να μη βλέπη αν ήταν άγόρι, προσπαθούσε να κάνη τον εύχαριστήμένο και να δείξη πως είχε πεποίθηση στον έαυτό του... Αφού βεβαιωνόμαστε, ότι αυτός δεν μπορούσε να μάς δή, φεύγαμε πατώντας στη μύτη των ποδιών μας, από δύο-δύο, ή από τρεις-τρεις, για να κρυφτούμε. Και τότε γινόταν ένα βουδό και νευρικό ψάξιμο, άνήσυχο και σιωπηλό, για να βρούμε — πούταν δύσκολο πολλές φορές — ένα καταλλήλο μέρος. Έπρεπε να τδροη κανείς γρήγορα, κι' έπρεπε νάταν και καλό: χρειαζόταν πονηρία και τόλμη, φαντασία κι' ένεργητικότητα. Είχατε να κάμετε με συμπαίχτη ένωστή πού, βρίσκοντας έναν καλό κρυφώνα για τον έαυτό του, τον έκρυβε στους άλλους με την πρόφαση ότι έκαναν θόρυβο και τον μαρτυρούσαν. Είχατε να κάμετε με συμπαίχτη εύφάνταστο, που τρύπωνε στα ντουλάπια, άνάμεσα στα ρούχα, χωρίς νάναπνή, χαμογελώντας μέσα σ' αυτό το πνέξιμο: είχατε να κάμετε με συμπαίχτη άναποφάσιστο, που γύριζε όλο το σπίτι, χωρίς να βρή μιά γωνιά έκανοποιητική. Είχατε να κάμετε με συμπαίχτη τολμηρό, που χωνόταν, άπλούστατα, πίσω από μιά πόρτα, από μιά πολυθρόνα, δυο βήματα μακριά από τον «έχθρό», με τη μεγαλύτερη βεβαιότητα πως δε θά τον έβρισκε, έπει-

δὴ ἦταν πολὺ κοντὰ· εἶχατε, τέλος, νὰ κάμετε μὲ κουτό, πού τρύπωνε κατ' ἀπὸ ἓνα κρεβάτι. Ὅταν ὅλοι εἶχαν κρυφτεῖ, ἀκουγόταν μιά φωνούλα μακριμένη, τραχειά, συρτή:

— Ἐλα... α!

Τότε ὁ «ἐχθρὸς» ξεκινούσε μὲ προφύλαξη, χωρὶς νὰ πομακρύνεται πολὺ ἀπὸ τὸ μέρος του, κοιτώντας δεξιά, ἀριστερά, περπατώντας μὲ μικρὰ βήματα. Ἐτρεμαν οἱ καρδούλες στοὺς κρυφώ-νες ὅπου ἦταν δυὸ κρυμμένοι, ὁ ἓνας ἔλεγε τοῦ ἄλλου: — Δὲ μᾶς βρίσκει, ὅχι· εἶναι πολὺ κοντός...

Τελευταία ἐκεῖνος ἀποφάσισε νὰ φύγῃ τὴν τραπεζαρία· τότε ἀνοίγαν οἱ πόρτες, τὰ ντουλάπια, παραμερίζονταν οἱ καρέκλες, τὰ γραφεῖα κι' οἱ κρυμμένοι ἔτρεχαν στὸ μέρος του, διαλαλώντας τὴ νίκη τους. Ἐνῶ ἐκεῖνος προσπαθοῦσε νὰ βρῇ ἓναν, οἱ ἄλλοι ξετρύπωναν ἀπ' ἑλὰ τὰ μέρη, γελώντας κατευχαριστημένοι πὺν δὲν πιαστήκανε, καὶ τρέχοντας στὴν τραπεζαρία. Τότε ἐκεῖνος πῆγαινε ἡσυχα-ἡσυχα νὰ ψάξῃ τὰ κρεβάτια, κι' ἐβρίσκει ἐκεῖνο τὸ κουτό παιδί, κουλουριασμένο, πὺν δὲν εἶχ' ἐπιχειρήσει νὰ φύγῃ καὶ τάρπαζε σὰν ἓνα τραπουλόχαρτο, κουτώντας τὸ κεφάλι καὶ φουσκώνοντας τὰ μάγουλά του. Ἐμεῖς τοῦ λέγαμε γελώντας:

— Βλάκα, γιατί κρύφτηκες κατ' ἀπ' τὸ κρεβάτι; Καὶ δὲ μπορούσες νὰ βγῆς, δταν αὐτὸς εἶχε περάσει;

— Ἐγὼ τῆξερα πὺς αὐτὸς θὰ μ' ἐβρίσκει, μουρμούριζε ὁ κουτὸς πηγαίνοντας τώρα «νὰ τὰ κλείσῃ» κι' αὐτὸς.

Μὰ τὸ παιγνίδι γίνονταν πὺς ζωηρό, δταν ὁ ἐχθρὸς ἦταν κανένας πονηρός, — ὁ Μιχαλάκης, παραδείγματος χάριν, πὺν ἔπειτα γίνθηκε γιατρός. Ἐμεῖς τὰ χάναμε, κῆναμε συμβούλιο στὸν ἀντιθάλαμο, γιὰ νὰ βροῦμε δυσκολόβρετο κρυφώνα. Ὁ Μιχαλάκης, ἀπὸ τὴν τραπεζαρία, μᾶς ρωτοῦσε μὲ τραγουδιστὴ φωνή.

— Νάρθω;

Κι' ἐμεῖς, ὅλοι μαζί, φοβισμένοι.

— Ὅχι ἀκόμη, ὅχι ἀκόμη!

Στὸ τέλος ἀποφασίζαμε νὰ τρυπώσουμε δυὸ ἢ τρεῖς σὸ κοτέτσι, τρομάζοντας τις κόττες· ἐν' ἄλλο ζευγάρι στὴ σκάφη τοῦ ζυμώματος, κρατώντας λίγο ἀνασηκωμένο τὸ σκέπασμα γιὰ νὰ ἀναπνέῃ καὶ κάποιος ἄλλος ἀνέβαινε ἀπάνω ἀπ' τὰ ντουλάπια μὲ κίνδυνο νὰ συντριφτεῖ ἢ πὺς μικρή, ἢ Ἀδελίνα, πῆγαινε πονηρὰ νὰ χωθῇ πίσω ἀπ' τὴ Μαριαγκράτσια, τὴν ὁπηρέτρια πὺν ἔπλεκε καὶ πὺν δὲν κουνιόταν πὺς γιὰ νὰ μὴ φανερώσῃ τὴν Ἀδελίνα. Τότε κείνος ὁ πονηρὸς, ὁ Μιχαλάκης, καθόταν λίγο νὰ σκεφθῇ, ἔπειτα, γραμμὴ, σὰ νὰ τοῦ τῆξε πεί κανεῖς, πῆγαινε σὸ κοτέτσι κι' ἀρ-

παζε δυὸ ἀπ' τὸ λαϊμό, ξεσκέπαζε τὴν σκάφη κι' ἀρπαζε τᾶλλο ζευγάρι, ἔλεγε σ' αὐτοὺς πὺς ἦταν ἀπάνω στὰ ντουλάπια νὰ κατεβοῦν· καὶ μεῖς θαμπωμένοι, τὸν ρωτοῦσαμε:

— Πὺς μᾶς βρήκες; Ποιὸς σοῦ τόπε; αὐτὴ ἡ πονήρῃ ἢ Κοντσέττα, ἢ καμαριέρα;

— Τὸ κατάλαβα μόνος μου! ἀπαντοῦσε κείνος μετριοφρονέστατα.

— Ἐμένα, ὅμως, δὲ μ' ἐπιασες! φώναζε ἡ Ἀδελίνα βγαίνοντας ἀπὸ πίσ' ἀπ' τὴν Μαριαγκράτσια.

— Σ' εἶχα δει μὰ δὲν ἤθελα νὰ σὲ πιάσω, ἔλεγε κείνος περήφανος, θριαμβευτῆς.

Ὅσπου μιά μέρα ἀποφασίσαμε κατὶ νὰ τοῦ φτιάξουμε. Σὲ μιά ἀποθήκη γιὰ στάρι, γεμάτη ἀπὸ παλιά κάδρα καὶ ἐπιπλα τῆς πρώτης Αὐτοκρατορίας, ἦταν μιά κόφα στρογγυλή, τρία μέτρα ψηλή, πλεγμένη ἀπὸ λυγαριά. Βάζαμε σ' αὐτὴ τὰκάθαρα πανικά. Γιὰ νὰ μποῦμε μέσα, τὴν κυλήσαμε· χάμω καὶ μπήκαμε κι' οἱ ἔξη, ὅπως σὲ στόμα φούρνου· ἔπειτα, πιέζοντας σὸ βάθος, τὴν σηκώσαμε ὀρθή κι' ἐμείναμε ἀκίνητοι στὸν πάτο αὐτοῦ τοῦ στρογγυλοῦ πηγαδιοῦ.

Γελούσαμε μεταξύ μας, γιατί, σίγουρα, ὁ Μιχαλάκης δὲ θὰ μᾶς ἐβρίσκει ποτέ. Καθόμαστε στριμωγμένοι, ὁ ἓνας στὴ ράχη τοῦ ἄλλου, ἄλλ' εὐτυχεῖς πὺν θὰ γελούσαμε τὸ Μιχαλάκη. Σὲ λίγο ἡ Ἀδελίνα ἐκλαιγε πὺς τῆς πονοῦσε τὸ πῶδι, ἐνῶ κάποιος τῆς ψιθύριζε:

— Σιωπή, ζῶο! θὰ μᾶς φανερώσῃς! Ἡ ὦρα περνοῦσε κι' ὁ Μιχαλάκης δὲν ἐρχόταν.

— Δὲ μᾶς βρίσκει, δὲ μᾶς βρίσκει, λέγαμε, χαμηλόφωνα, γελώντας.

Μετὰ ἀρχίσαμε νὰ στενοχωριόμαστε. Ἀφοῦ ὁ Μιχαλάκης δὲ μᾶς ἐβρίσκει, ἦταν καλύτερα νὰ βγοῦμε ἀπὸ κει καὶ νὰ πᾶμε νὰ τοῦ ποῦμε πὺς ἦταν ἓνας ἡλίθιος, ἓνας βλάκας, κι' ἐτι τοῦ τὴν φτειάξαμε.

Μὰ πὺς! Ἐμεῖς σπρώχναμε στὸν πάτο κι' ἡ κόφα ἔμενε ὀρθία, μὲ τις πλευρές τῆς ἴσιες, σὰν τὰ τοιχώματα ἐνὸς πύργου. Δὲν ξέραμε νὰ τὴν ἀναποδογυρίσουμε, γιὰ νὰ βγοῦμε. Οἱ πλευρές, πὺς τις χτυπούσαμε γιὰ νὰ τὴ ρίξουμε, ἐτρίζαν, ἀλλὰ ἐμεῖς βαραινάμε πᾶρα πολὺ στὴ βάση. Πρῶτα κοιταχτήκαμε ὅλοι φοβισμένοι· ἡ Ἀδελίνα ἐκλαψε κι' ἐφώναξε· ἔπειτα κλάψαμε κι' ἐφώναξαμε ὅλοι.

Ἐνα δάκρο τέταρτο τῆς ὥρας μετὰ τὴν ἀπομόνωσή μας σὸ βάθος τῆς κόφας, ἦρθαν νὰ μᾶς λεφτερώσουν ἡ Μαριαγκράτσια κι' ἡ Κοντσέττα, οἱ ὁπηρέτριες, πὺς ἀναποδογύρισαν τὴν κόφα καὶ μᾶς τράβηξαν ἔξω, αὐτὲς γελώντας, ἔμας πὺς κλαίγαμε.

Ἀλλὰ τὸ φοβερότερο ἀπὸ τὸ ἐπει-

σόδιο, ἦταν ἐτι αὐτὸ τὸ παλιό παιδί, ὁ Μιχαλάκης, εἶχ' ἐρθεῖ σιγά-σιγά στὴν ἀποθήκη τοῦ σταριοῦ, κατὰλαβε πὺς ἤμαστε μέσ' στὴν κόφα κι' ἐφυγε ἡρεμότητα, προβλέποντας ἐτι θὰ μᾶς ἦταν ἀδύνατο νὰ βγοῦμε ἀπὸ κει, γιὰ νὰ προγευματίσῃ μ' ἓνα κομμάτι ψωμί καὶ μιά φέτα χοιρομέρι. Αὐτὸς πρῶτος, κι' ἔπειτα ὅλοι μας οἱ συγγενεῖς μᾶς κορόϊδεψαν, ἀκόμη κι' ὁ θεός, ὁ γραμματικὸς, πούταν τότε πολὺ σοδαρός, ὡς κι' ὁ θεὸς ὁ Γαβρίλης πούταν παραλυτικὸς. Ἦταν μιά περιφημὴ ἡττα.

* *

Ἐπειτα ἐρχόταν ἡ σειρά τῆς τυφλομύγας. Τὸ κυριότερο ἦταν νὰ σφίξουμε καλὰ τὸ μαντήλι στὰ μάτια ἐκείνου πὺν ἐπρόκειτο νὰ μᾶς πιάσῃ, καὶ μετὰ νὰ τὸν ρωτήσουμε:

— Μᾶς βλέπεις;

— Ὅχι.

— Πές' νὰ χαρῶ τὴ μαμμά, δὲ σὰς βλέπω.

Κι' αὐτὸς ὀρκιζόταν, κι' ἀρχινοῦσε τὸ ψηλάφημα, ἐνῶ ἐμεῖς φεύγαμε χορεύοντας, πηδώντας, πέφτοντας χάμω, ξεφεύγωντας σὰ χέλια. Μέσα σ' ἀνακατωμένα γέλια, ξεχώριζε ἡ φωνή:

— Μᾶς βλέπει, μᾶς βλέπει! δὲν παίζουμε.

Κατόπιν, αὐτὸς ἀρπαζε μιά πὺν τὸν χτυποῦσε, κρατώντας τὴν καλὰ.

— Ποιὸς εἶναι; ποιὸς εἶναι;

— Εἶναι ἡ Δέλια.

— Εὐγε, Πεπνίνο, εὐγε! εἶναι ἡ Δέλια.

Κι' ἡ Δέλια ἐπαιρνε τὴ θέση του.

Ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἀπλὴ τυφλομύγα, προτιμούσαμε μιά πὺς πολύπλοκη, αὐτὴ μὲ τὴ βούρτσά. Τάγορια καὶ τὰ κορίτσια κρατιόντουσαν ἀπὸ τὸ χέρι κι' ἔκαναν κύκλο γύρω ἀπὸ τὴ Δέλια, πὺς στεκόταν καταμεσὶς μὲ δεμένα μάτια καὶ μὲ μιά βούρτσα σὸ χέρι.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΠΥΡΟΣ Μ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΝΕΑ ΘΡΥΨΑΛΑ

Πολλὲς φορὲς χαιρετᾶ κανεῖς βαθύτατα ἓναν ἄνθρωπο πὺν δὲν τὸ αἶζε, μόνον καὶ μόνον γιατί εἶχε νάρχεται ὅστερ' ἀπὸ ἓναν, πὺν τὸν χαιρέτησε ἐτι γιατί τὸ αἶζε.

* *

Εὐμορφία στὴν τέχνη, πὺς γιὰ νὰ τὴν ἐννοήσῃ κανεῖς, πρέπει νὰ τὴ σπουδάσῃ, γιννῇ τὴν ὑποψία μήπως, σὸ διάστημα τοῦ χρόνου πὺς τὴν σπουδάζει, πάθῃ καμμιὰ ὑποβολή, ἱκανὴ νὰ διαστρέψῃ τὴν ἐλεύθερή του ἀντίληψη.

* *

Ὅλα τὰ βασάνα τῶν ἀνθρώπων τὰ ἔχουν καὶ τὰ ζῶα· πλὴν τοῦ γλωσσικοῦ ζήτηματος.

* *

Ἐρώτησε ὁ Θεὸς ἓνα παπουτῆ τι ἀτέλειες φρονεῖ ἐτι ἔχει ὁ ἄνθρωπος. Κι' ὁ παπουτῆς ἀποκρίθηκε: δυὸ πόδια πὺς τοῦ δώσες, μεγαλοδύναμε, τὰ βεῖσκω πολὺ λίγα!

Α. Γ. Κ.

ΔΕΙΛΙ

Ἡ μέρα ροδοπέθανε...

Κι' ὁ ἥλιος τῆς πιστὰ ρόδα μαβιά καὶ πένθιμα τῆς ἔχει ἀγνομαδίσει. Τὰ γεροντάκια κάθησαν στὸν καφενὲ μπροστὰ καὶ σκεφτικὰ ξεχάστηκαν κοιτώντας πρὸς τὴ δύση...

Οἱ γοῖες βγήκαν σὸ ἐξορτο συρτές, καμπουριαστές, πάνω ἀπ' τὰ ματογυῖα τοῖς νὰ βλέπουν τοὺς διαβάτες. Κι' οἱ νιὲς πῆγαν περίπατο διπλοκαμαρωτές, ἄλλες ἀργές, ρεμβάζοντας χλωμές κι' ἄλλες γελάτες.

Στὸ δρόμο ἐπαίξαν τὰ παιδιά κι' ἀπλώθη μιά βοή! — ἀπ' τις δροσὲς φωνούλες τους πὺς ἐπαίξαν τὸ κρυφτούλι... Τώρα ὅλα γύρο φαίνονται χωρὶς κᾶν μιά πνοή σὰ νὰ χλωμοσκεπάστηκαν ἀπὸ ἓνα γκριζό τούλι...

Τὸ κάθε στήθος στέναξε κι' ἀπόμεινε γυρό. Κι' ἐτι πὺς ὀλοῦθε σκόρπισε τὸ δειλινὸ μῖαν ἀχνη, μοιάζει ὡς νὰ πλέκῃ ὀλογυρά τὸ γκριζό τῆς ἱστί, στὴ φύση ἀλλὰ καὶ μέσα μας, μὲ ἀόρατη ἀράχνη...

ΜΙΜΗΣ ΠΟΜΟΝΗΣ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΙ COLOMBE ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'. (Συνέχεια)

Μήπως αὐτὸ δὲν συλλογιζόταν ὅσο ἦταν ἄρρωστος; «Τὶ θὰ γίνῃ ἡ Μαρίκα μου, ἔλεγε, ἂν ἐγὼ τώρα κλείσω τὰ μάτια μου γιὰ πάντα;»

Καὶ τώρα, ξαπλωμένος σὸ κρεβάτι του, τὴν ἔδλεπε νὰ ἐργάζεται μὲ χαρὰ καὶ θαύμαζε τὴν ὑπομονὴ καὶ τὴν ἐπιτηδεϊότητά της. «Νὰ πὺς δὲ θὰ χαθῇ τὸ κοριτσάκι μου, ἔλεγε. Δοξαμένον τὸνομα τοῦ Θεοῦ!»

Ἐπειτα, δταν καλύτερα φεε περισσό-τερο καὶ δυνάμωσε, ἀρχισε νὰ τὴ βοηθῇ γιὰ νὰ διασκεδάξῃ. Κατασκεύαζε ἐπιπλα γιὰ τις κούκλες τραπεζάκια, κρεδατάκια, καρικατσες, ὅχι ξύλινα βέβαια, ἀλλὰ ἀπὸ χοντρὸ χαρτί, κομψότατα καὶ στερεότατα.

Ἡ Πετρούλα ἐρχόταν κι' ἐπαιρνε κούκλες καὶ κουκλονοικοκυριά, πὺς τὰ πουλοῦσε σὸ χωριὸ τῆς μ' εὐκολία κι' ἐκέρδιζε κι' αὐτὴ κι' ὁ Γεροθώμας.

Ἀλλὰ δταν ὁ γέρος ἐγινε καλὰ στὴν ἐντέλεια, βγήκε πάλι μὲ τοὺς μύλους του καὶ μὲ τὴ Μαρίκα. Κι' οἱ δυὸ εἶχαν ἐλαφρὴ τὴν καρδιά τους καὶ τὴ συνείδησή τους ἡσυχη. Ὁ Γεροθώμας γιατί ἦταν βέβαιος ἐτι καὶ νὰ πέθαινε, ἡ κόρη του δὲν θάμεινε στοὺς πέντε δρόμους καὶ δὲν θὰ πεινοῦσε, ἀφοῦ ἐργα-

ζόταν κι' ἐκέρδιζε. Κι' ἡ Μαρίκα πάλι γιατί αἰσθανόταν ἐτι ὁ πατέρας τῆς τὴν εἶχε συχωρέσει.

Ἦταν λοιπὸν εὐτυχισμένοι κι' οἱ δυὸ.

* *

Τὰ χρόνια περνοῦσαν, ἡ Μαρίκα μεγάλωνε. Κι' ὅσο μεγάλωνε, τόσο πὺς καλὴ καὶ πὺς ἐργατικὴ γίνονταν. Καμμιὰ φορὰ ὅμως τὴν κυρίεσε καὶ μελαγχολία, γιατί συλλογιζόταν τὴν ἐρημιά τῆς καὶ τοὺς δύστυχοις γονεῖς τῆς, πὺς οὔτε τὸν τάφο τους δὲν ἤξερε.

Ἡ κυρία Φανὴ πὺς τὴν ἔδλεπε ἐτι μελαγχολικὴ καὶ τὴ λυπόταν, σκέφτηκε πάλι νὰ τῆς διασκεδάσῃ τὴ λύπη, νὰ τῆς στρέψῃ τὸ νοῦ σ' ἄλλο πρᾶγμα. Γιὰ νὰ μὴν κάθεται λοιπὸν νὰ συλλογιέται ὅλη τὴν ὥρα πὺς ἦταν δυστυχισμένη αὐτὴ καὶ πόσο εὐτυχισμένα τᾶλλα παιδιά πὺς εἶχαν

Ἐφερνε τὸ φαί σὸ τραπέζι... (Σελ. 245, στ. 6.)

τοὺς γονεῖς τους, τὴν ἐπίασε μιά μέρα ἡ κυρία Φανὴ καὶ τῆς μίλησε σοδαρὰ πολλὴν ὥρα. Στὸ τέλος τῆς εἶπε:

— Τώρα, Μαρίκα μου, ὁ Γεροθώμας εἶναι πολὺ γέρος κι' ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ φροντίδα καὶ προσοχὴ μεγάλη. Ἐσὺ λοιπὸν πρέπει νὰ τὸν φροντίξῃς, νὰ τὸν προσέχῃς, νὰ τὸν περιποιεῖσαι περισσό-τερο ἀπὸ ἄλλοτε. Πὺς σ' ἐπρόσχε καὶ σ' ἐπροστάτσει κείνος δταν ἦσουν μικρή; ἐτι καὶ σὺ πρέπει νὰ γίνῃς ὁ προστάτης του τώρα πὺς μεγάλωσες.

Ἡ Μαρίκα, ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, χάρηκε πολὺ, γιατί ἔδλεπε πὺς δὲν ἦταν πὺς ἓνα μικρὸ, ἀδύνατο κοριτσάκι, ἀλλὰ ἓνα μεγάλο κορίτσι, ἱκανὸ νὰ κάμῃ γιὰ τὸ Γεροθώμα ὅ,τι εἶχε κάνει κι' ἐκεῖνος πρωτότερα γι' αὐτὴ: νὰ τὸν τρέφῃ μὲ τὴν ἐργασία τῆς, νὰ τὸν ντύνῃ, νὰ τὸν φροντίξῃ καὶ νὰ τὸν προσέχῃ σὰ μικρὸ παιδί. Ἦταν κι' ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ τὴν ἀγάπη τῆς καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη τῆς.

Ἀρχισε νὰ τὸ κἀνῃ εὐθύς, ἀπὸ τὴν ἱ.α. μέρα. Καὶ πρῶτα-πρῶτα, ξέροντας πὺς ὁ καίμενος ὁ Γεροθώμας δὲν εἶχε δοκιμάσει ποτέ σχεδὸν στὴ ζωὴ του κολοφαγία, ἡ Μαρίκα ἀρχισε νὰ φροντίξῃ περισσό-τερο γιὰ τὸ καθημερινὸ τους φαί. Μόνῃ τῆς τὸ μαγειρεύει καὶ μόνῃ τῆς τὸ φέρνει σὸ τραπέζι, μὴν παραφίνοντας πὺς τὴν κυρὰ-Παύλαινα νὰ νακατεῖται ἐπὺς ἄλλοτε. Καὶ τί ὥραια πὺς μαγειρεύει τὸ κάθε φαγητὸ ἡ Μαρίκα! Ἡ κυρὰ-Παύλαινα χωρὶς νὰ ζηλεύῃ καθόλου, δὲν ἔπαυε νὰ τὴν ἐπαινῇ.

— Βλέπεις ἐκεῖ, ἔλεγε τοῦ Γεροθώμα, τί ὥραια πὺς μαγειρεύει ἡ Μαρίκα μας; Μοῦ φαίνεται πὺς οὔτε ἡ καλύ-τερη μαγειρίσσα δὲν τῆς παραδύναται.

Τώρα πὺς κι' ἡ κυρὰ-Παύλαινα ἀγαποῦσε τὴ Μαρίκα σὰν παιδί τῆς· κι' ἀ-

κόμα περισσό-τερο τὴν ἀγάπησε, ἄμα τὴν εἶδε νὰ νοιάζεται μὲ τόση στοργὴ τὸ Γεροθώμα, κι' ὅχι μόνον τὸ Γεροθώμα παρὰ κι' αὐτὴ τὴν ἴδια· γιατί ἡ Μαρίκα εἶχε ἀρχίσει νὰ πλένῃ καὶ τὰ σπρόγγυχα τῆς κυρὰ-Παύλαινας καὶ νὰ τῆς μαντάρῃ τις κάλτσες.

Οἱ κόποι, βλέπετε, τῆς κυρίας Φανῆς δὲν πῆγαν χαμένοι. Μὲ τὸν καλὸ τῆς τρόπο, μὲ τὴν ὑπομονὴ τῆς, εἶχε μάθει τὴ Μαρίκα νὰ εἶναι καλὴ νοικοκυρά, νὰ μαγειρεύῃ, νὰ ράφτῃ, νὰ πλέκῃ, νὰ σιδερώνῃ, κι' ἀκόμα νὰ διαβάξῃ, νὰ γράφῃ, νὰ λογαριαζῇ καὶ νὰ μὴ βαριέται ποτέ. Γιατὶ ἴσια-ἴσια τὸ δυσκολότερο ἀπ' ὅλα εἶναι νὰ μάθῃ κανεῖς νὰ μὴ βαριέται τὴ ζωὴ του, νὰ μὴ στενοχωριέται.

Ἡ Μαρίκα εἶχε γίνει δεκαπέντε χρονῶν.

Ἡ κυρὰ-Παύλαινα, γιὰ τὸν τότε πὺς τὴ γινώριζαν, εἶχε παραγεράσει. Κάποτε ἀρρώστησε κι' αὐτὴ σὰν τὸ Γεροθώμα. Κι' ἡ Μαρίκα τὴν περιποιήθηκε στὴν ἀρρώστεια τῆς μὲ τόση ἐπιμέλεια κι' ἀφοσίωση, ὥστε ἡ κυρὰ-Παύλαινα συγκινήθηκε πολὺ καὶ, ἐπειδὴ δὲν εἶχε κανένα συγγενὴ στὸν κόσμον, ἔκαμε διαθέσιμη κι' ἀφῆσε ὅλη τῆς τὴν περιουσία στὴ Μαρίκα.

Ἦταν τὸ σπῆτι, τὰ ἐπιπλα καὶ λίγα χρήματα πὺς εἶχε καταμέρος.

Γιὰ φαντασθῆτε!

Ποιὸς νὰ τὸλεγε τοῦ Γεροθώμα, τὴ νύχτα ἐκείνη πὺς βρήκε τὴ Μαρίκα σὸ δρόμο καὶ τὴν πῆρε νὰ τὴν προστατεύσῃ, πὺς ἡ μικρὴ ἐκείνη χορεύτρια, ἡ ὀρφανούλα, πὺς δὲν εἶχε «στὸν ἥλιο μοῖρα», θὰ γινόταν μιά μέρα νοικοκυρά, μὲ δάκρο σπῆτι δικὸ τῆς, μὲ περικοπὴ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'.

Ἡ Μαρίκα ἰδιοκτήτρια κι' ὁ Γεροθώμας ἐπίτροπός τῆς.

Λίγες ἡμέρες ἀφοῦ ἔκαμε τὴ διαθέσιμη τῆς, ἡ κυρὰ-Παύλαινα πέθανε. Κι' ἐπεδὴ ἡ Μαρίκα, ἡ κληρονόμος τῆς, ἦταν ἀκόμα ἀνήλικη, ἐπίτροπος ἡ κηδεμόνας τῆς ἐγινε ὁ Γεροθώμας. Γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ πῆγαν μαζί σὸ συμβολαιογράφον. Κι' ὁ συμβολαιογράφος, ἀφοῦ ἔκαμε τὰ ἐγγράφα ταχτικά, εἶπε σὸ Γεροθώμα:

— Ἀκουσε, καλὲ μου γέρο. Ἀπὸ τώρα καὶ σὸ ἐξῆς ἔχεις κι' ἄλλα καθήκοντα. Πρέπει νὰ φροντίξῃς γιὰ τὴν περιουσία τῆς Μαρίκας σου καὶ νὰ τὴν προσέχῃς, ὥστε νὰ μὴ χαθῇ, νὰ μὴν ἐλαττωθῇ, ἀλλ' ἀπεναντίας νὰ ἐξῇσῃ. Δὲν θὰ ξεδεύῃς παρὰ μόνον τὸ εισόδημα, κι' αὐτὸ μὲ οἰκονομία μεγάλη. Τὸ κεφάλαιο ὅμως νὰ μὴ τᾶγνῃς ποτέ.

Ἀκούς, Γεροθώμα; Ποτέ!

(Ἀκολουθεῖ)

ποῦ ἔχει γιὰ μένα' **Γλυκὸ Χαμόγελο** (ναί, μπορείτε·) **Ἐλπιδοπέλετη Πορφύρα** (ἔσπερα 16 τετρ. κι' ἐγὼ χαίρω ποὺ θὰ μπορῶς τώρα νὰ μοῦ γράψῃς·) **Νοσταλγοῦν Πολιτάκι** (λυσιχάρτο ἔσπερα· τὰ φύλλα αὐτὰ πρὸς 2 δρ. τὸ ἕνα·) **Ἄβραν τοῦ Βοσπόρου** (ἔλαβα, ἐξετέλεσα κι' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις·) **Ἀσπρον Παλιότσον** (ναί, καθένας χωριστὰ· ἐπίσης γιὰ τὴ Σελίδα Συνεργασίας· δὲν μπορεῖ νὰ στείλῃ ὁ Σύλλογος κομμάτι·) μποροῦν ὅμως τὰ μέλη του χωριστὰ·) **Ἑλληνικὴν Ἀναγέννησιν** (σὲ συγχαίρω γιὰ τὴν προαγωγὴν καὶ σ' εὐχαριστῶ ποὺ ἀναγνωρίζεις ὅτι, ὅστερ' ἀπὸ τὸν καθηγητὴ σου, τὴ χρωστῶς σὰ μένα· γιὰ τὴ Σελίδα ὅχι, δὲν δέχομαι τίποτα τώρα·) **Ἑλληνικὴν Σημαίαν** (ἔλαβα κι' ἐξετέλεσα· εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις·) **Ἀνδρομέδαν** (ὦρατο τὸ γράμμα σου καὶ περιμένω κι' ἄλλα τώρα ποὺ ἔχεις καιρό·) **Ἰθὺς** τί λέω στὴν ἀρχὴ γιὰ τοὺς τόμους μου·) **Ἀραπάκι καὶ Σαπφὸ** (ἰθὺς!.. εὐχαριστῶ γιὰ τοὺς τόμους μεν λέω στὴν ἀρχή·) **Ἀλκιβιάδην Στύλλον** (ὅχι, ἡ διαφορά 85 μνηδὼν εἶναι μόνο 12,60·) **Ἑλλήν Μιγελοῦδάκη, Σμύρνην, Γέρω-Δήμον** κτλ. κτλ.
Τρελλὸ Ναυτόπουλο, Σακουστόν Βιολίσταν, Μίναν Χρόνη, Δουλοῦ Κ. Μάγνη (ἔσπερα).

Εἰς ὅδας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 28 'Ιουνίου, θάπαντῆσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΘΕΣΙΑ τοῦ 221ου Διαγωνισμοῦ Δι' ἁλίσκας δυνάμει μέχρι 4 Σεπτεμβρίου.

462. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτο μου μιὰ χώρα
Μικρασιατικὴ
Ἀντωνυμία ἰδιόλο
Ἐρωτηματικὴ.
Καί τ' ὅλο μου μιὰ Κόρη
Ἀπὸ τῆ... Γλυπτικὴ.
Μαρίσα Σ. Βεϊνόγλου

463. Στοιχειογράφος

Ὅπως εἶμαι, εἰμ' ἕνα ὦρατο
Μὰ μικρὸ νησί στὸ Αἰγαῖο
Καπελλάκι ἀν φορέσω,
Στὴ Μικρὴν Ἀσίαν θὰ πέσω.
Νιάνναρο

464. Ἀναγραμματισμός

Τῆς Εὐρώπης ποταμὸς
Ἄν τὸν ἀναγραμματίσῃς.
Ἐνα ζῶο σπιτικό
Στὴ στιγμὴ θὰ σχηματίσῃς.
Ἀδρα τοῦ Ἐβρου

465. Αἵνιγμα

Στὴ Δόξα ναί, μὰ ὄχι καὶ στὴ
[Νίκη]
Στὸν Εὐρέξη ναί, μὰ ὄχι στὸ Δα-
[ρεῖο]
Στὸ εἶδωλο ὄχι, στὸ ἔξανο ἀνήκει·
Στὴν ψύξη ναί, μὰ ὄχι καὶ στὸ
[κρύο].
Ἐλλάδα

466. Πυραμίδες

Καθέτως οἱ σταυροὶ ἤρως τῆς
Επαναστάσεως τοῦ 21. Ὁρίζον·

τίως ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειράν : μέ-
λος, εἶδος θεατρικοῦ ἔργου, νῆ-
σος τοῦ Ἰονίου, ἅγιος θεολόγος,
κίνημα κατὰ τοῦ καθιστώτος.

Σμύρνη

467. Ἐπιγραφή

Η
ΚΑΝ
ΚΝΙΠΑ
ΛΘΙΝΑΕΗ
ΦΔΙΗΑΝΤΕΙ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγκη.

Δουκὸς Γ. Νικηφορίδης

468. Ἀριθμητικὸν Παίγνιον

Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὁ-
ποίων ἡ θέσις δὲν θάλλαθῇ, νὰ
προσεντεθοῦν ἀριθμητικὰ σημεῖα
οὕτως, ὥστε τὸ ἐξαγόμενον τῶν
σημειωθησομένων πράξεων νὰ εἴ-
ναι μηδέν:

5 2 10 4 5 + - × ÷ = 0

Ἐλεύθερο Πουλί

469. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύ-
τερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς
τρίτης καὶ οὕτω καθέτης, ἀπο-
τελοῦν Μούσαν:

1. Περίφημον Ἑλληνικὸν ὄρος.
2. Ἀρχαῖος ἀγάλματις. 3.
Νῆσος τῶν Κυκλάδων, 4. Πτηνὸν
σαρκωτόν. 5. Ἀθηναῖος στρα-
τηγός. 6. θεὰ. 7. Φίλη τοῦ Περι-
κλέους.

Ἐνάβη

470. Μικτόν

η-γ-ει-αι-κλ-το-ου-πλ-τ
Αἰγυπτία Φελλάχα

471. Γρίφος

Κ το το ις ις ις
κι το ις ις ις
το το ις ις ις
το ις ις ις
τί; ἄ!

Ἐλεύθερος Θράξ

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

472. Tonographe

C'est quelque chose de mal
Qu' on peut et doit éviter;
Il devient un bon fruit,
Si l'accent seul est changé.

Μαργαρίτα

473-474. Trasformazioni

1.—Par 3 transf. le rose de-
vient pâle.
2.—Par 4 trasf. le livre de-
vient vice.

Ἀσπρη Καμέλια

ΔΥΣΒΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλ. 16

236. Πάνορκος (Πάν, ὄρκος).—
237. Γαζία (γᾶ, ζῆ, α) — 28.
Βόλγας· Ὀλγα.—239. Αἰτία.

240. ΣΟΛΩΝ ΣΥΡΙΑ ΗΡΑ
Ο Υ Ο Ρ Χ
Ν Ε Ω Ν Ρ Ι Ε Α Γ
Η Υ Υ Ο Α
Ι Ε Α Ρ Ι Α Σ Σ Ι Α Μ

241-245. Διὰ τοῦ Ι: φίλος, φίλος,
μικρός, κριός, αἷμα. — 246. 3×7
+ 9: 6 - 5 = 0 — 247. ΑΡΤΕΜΙΣ
(Ἀρτεμις, Ἄρπος, Ἐστία,
Ἐλβετία, ΚαλάΜαι, ἌλσατΙΑ,
Ἀρτεμισία). — 248. Βίᾳ μὴδὲ
πράττειν. — 249. Εἶμαι συνδρομή-
τρια μὲ ψευδώνυμον. (ι μ' ε, συν-
δρομὶς τρία, μὲ ψ' ἔφ, ὁ, νι μ'
ον.) 250 Ogre-orge. — 251. BA-
LEINE (ABel, -PAu, ALpes,
PErsée, NICE, ANe, AEsopE.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΕ'—851)

Ο ΛΑΚΗΣ ΦΛΩΡΙΣ ἀρρώστως βαρεῖα.
Ὅταν τὸν ἐπισκεπτὴ ἡ ἀνάρρωση
θάπαντῆσῃ σ' ὅλους...

(ΚΕ'—852)

Χά! χά! χά! τί ἀσταία ἡ ἀνακάλυψις
σου, Ἐνδιητὰ! ἐγγέλσθηκα πολὺ
καὶ σοὺ συνιστῶ νὰ μὴ τὰ βάτῃς μὲ
ἀνωτέρους σου, τ' ἀκούς; γιὰτί θὰ τὰ
βεῖς πολὺ σκούρα.

ΜΙΚΡΟΣ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

(ΚΕ'—853)

Α ΝΑΚΑΛΥΨΙΣ: Ἀλκίος — Μίμης
Παπαδημητρίου. Χλν Χού Χάου,
πιστεύω νὰ μὲ γυρίζεις καλὰ ποῖς
εἶμαι. Φυλάξου διότι εἶμαι ὁ:

ΜΙΚΡΟΣ ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΗΣ

(ΚΕ'—854)

Α ΠΑΝΤΗΣΙΣ: Μικρὸ Ἐξερευνητὰ,
συμμάχοιμε. — ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΔΑΚΤΗΣ

(ΚΕ'—855)

Σ ΥΛΛΟΓΟΝ «ΚΕΡΑΥΝΟΝ» — ΕΡ-
ΜΗΝ, Ἀποστέλλω ταχυδρομικῶς.

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΔΑΚΤΗΣ

(ΚΕ'—856)

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΣΤΙΣ ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ

ΣΥΓΓΝΩΜΗ ΣΟΥ ΟΛΗ ΓΙΑ ΤΟ

ΔΑΘΟΣ ΜΟΥ ΤΗΣ (ΚΕ'—475).

ΓΙΟΥΛΗΣ ΑΝΘΗΣ

(ΚΕ'—857)

Σ ΥΛΛΟΓΕ ΤΡΙΩΝ ΠΙΕΡΩΤΩΝ,
Δὲν μοῦ κάνατε ψηλά, σὰς παρα-
καλῶ, τί θὰ πῇ (ΚΕ'—708) γιὰτί δὲν
καταλαβαίνω. Μὲ δέχσθε νὰ γίνω μέ-
λος τοῦ συλλόγου σας:

ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΥΚΟΛΑΚΑΣ

(ΚΕ'—858)

Α π' ὅλα τὰ ἐθνεγνὰ Διαπλάσπουλα
περιμένει ὑποστήριξιν σὺν (ΚΕ'—
761) διαγωνισμοῦ τοῦ ὁ:

Ἐλευθέριος Ρουσσάκης

(ΚΕ'—859)

Β βασιλίσσα στίς Παπαρούνες, Πάνε
Χειμαρρινῇ, Πανταχού Παρῶν
γιὰτί δὲν ἔλαβα τετραδιάκι.

ΛΑΚΗΣΤΙΣ

(ΚΕ'—860)

Ι ΝΔΑΔΑΜΑ, μπεμπέκο μου... (Χά!
χά! χά!). Ἐτοί λοιπὸν εἶμαι ὁ Νικ-
βίντρο. Βάσουβε ἕνα στοιχηματάκι, κό-
ψε... Διληπεράκη;

ΣΕΛΕΥ' (Ἀθανασιάδης)

(ΚΕ'—861)

Σ ΥΛΛΟΓΟΣ «ΚΕΡΑΥΝΟΣ»

Π αναλεθρία «Ἀνεμοτροβίλου». Ἐλ-
ληνῶναι: Κόκορης, Ἀνατόλ Φράγς·
Γεωργούτσος, Ἀδμα Ἐλευθερίου: Φι-
κώρης, Ἐνδοξος Ἑλλήν: Κοροφάκος.
Στοιχηματίζομεν ἀπὸ 0,5 ἕως 1000 μπε-
μπέδες. — Ὁ πρόεδρος Νικητοῦ γινεῖν

(ΚΕ'—862)

ΜΙΚΡΑ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΣ, ἀναλλάσσουσε Μ
Μυστικά; Περιμένω ἀπάντησιν.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΜΕΛΕΣΑ

(ΚΕ'—863)

Μ παίνοντας σὲ Διαπλάσσομο χα-
ροστοῦμεν ἅπαντας. Παρηγορῶντας
τὸν Σ. Ἀρσέν Λουπὲν ἡμεῖς — Ἐλπίς,
Χρυσάλλις, Ἡράνθεμον, Κόρη τῶν Κυ-
μάτων.

(ΚΕ'—864)

ΘΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ»

Ι ΔΙΣΙΜΕ, Μ. ΔΑΜΑΣΚΗΝΕ, «ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΣ»·
«ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΚΑ», ΧΙΝ ΧΟΥ ΧΑΟΥ, ΓΑΥΚΟ
ΧΑΜΟΓΕΛΟ, Α. ΑΒΑΝΑΪΟΥ, Ἀβάμε τὰ γραμ-
ματόσημα σας καὶ σὰς εὐχαριστοῦμε
θερμὰ.

(ΚΕ'—865)

Δ ιακόπτω ἀλληλογραφίαν. Ταρεῖα, ἀρ-
γῆσαι πολὺ. Θάλας ὅμως νὰ μοῦ
γράψῃς τὴν Δοῖν σου νὰ σοὺ στείλω
ἐγὼ;

ΔΑΜΩΝ

(ΚΕ'—866)

Εἶναι ὁ πόθος μιᾶς θέμισης γλυκειᾶς
τῆς τριωνῆς μας ζωῆς στὴν ὕστερ-
νῃ, ἕνα σας τετραδιάκι ἡ μιὰ σας καρ-
τούλα. Στὴν πραγματικοποίησιν τοῦ κἄ-
θε ἐθνεγνῆς ψυχῆς τῆς με βοηθήσῃς
τὴν ὑποστήριξιν σὺν τὸ Διαγωνισμῷ
μου. Περιμένω σὺν Δοῖν (ΚΕ'—602).

ΤΖΕΝΝΥ

(ΚΕ'—867)

Π αιδιά, ἀνὰ, ἀνὰ, ὅλοι σὺν «Κεραι-
νῶ», διότι εἶναι ἀνάσας νὰ μὲ ἀναπα-
λῶνῃ· λοιπὸν εἶλο ἀνὰ, ἀνὰ.

ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΥΚΟΛΑΚΑΣ

(ΚΕ'—868)

Δ ιαπλάσπουλα, κατὰ μετρητάκια ἰ-
δρῶσανε τὸ συλλογὸν «Τριῶν Πιερώ-
των» καὶ ἔχοντες δύο-τρία ψευδώνυμα
ποῦ εἶχανε τὴν ἀνοήσιαν νὰ τοὺς ἐπι-
στευθοῦν οἱ φίλοι τοὺς θέλουνε νὰ
κάνουνε τὸν καμπόσο.

ΜΙΧΑΗΛ ΣΤΡΟΓΚΟΦ

(ΚΕ'—869)

Κ οκάντν, δὲν πιστεύω νὰ μοῦ ἀρνῶ-
θῇς ἕνα τετραδιάκι. Δοῖς (ΚΕ'—639)

ΜΠΡΙΚ

(ΚΕ'—870)

Σ ΥΛΛΟΓΟΣ «ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΣ»

Μ ΠΟΕΜ. νάσαι ΜΕΝΤΕΛΣΟΝ — ΚΑΡΤΖΕΣ;
ΠΑΙΔΙΑ, ὑποστηρίξατε διαγωνι-
σμόν μας παρατεινόμενον ἐπὶ μῆνα.
Ἀρσέν Λουπὲν, δεχόμεθα συμμαχίαν.

«ΚΕΡΑΥΝΕ», «ΙΝΦΟΣΤΡΟΒΙΑΕ», γιὰτί σα.

(ΚΕ'—871)

Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΤΟΥ «ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΥ»

Προκηρύσσομεν διαγωνισμόν κομικῶν
καρτῶν. Προθεσμία τοῖς μνησιν. Συμ-
μετοχὴ μονόδρομος. Βραβεῖα πέντε.
Δοῖς: (ΚΕ'—778). ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, περι-
μένονε.

(ΚΕ'—872)

Π ΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ κι' ἐγὼ σὺν
κύκλῳ σας, σὰς χαίρω. Τὸν
ἔμ... λ ἰδιαιτέρως.

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΧΟΥΔΗΣ

(ΚΕ'—873)

Π ΡΟΣ ΧΩΣ
ΠΡΩΤΗ ΤΡΙΑΡΧΙΑ

(ΚΕ'—874)

Σ ΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΛΙΑΤΩΝ
Β' ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Προκηρύσσομεν διαγωνισμόν καρτῶν
γελοιογραφικῶν. Συμμετοχὴ μονό-
δρομος. Προθεσμία μνησιν. Βραβεῖα:
Α') ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ, Β') ΔΕ-
ΚΑΠΕΝΤΑΕΤΗΣ ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ (ΙΟΥ-
ΛΙΟΥ ΒΕΡΝ), Γ') ΦΩΤΗΣ.

Σύλλογοι, Διαπλάσπουλα, λάβετε μέ-
ρος ὅλοι!!! — Ὁ τῶν Διαγωνισμῶν
ἈΞΙΩΣ ΠΑΛΙΑΤΩΣ

(ΚΕ'—875)

Ν ΟΙΚΟΚΥΡΟΥΛΑ, εὖγε! Σὰ ὑποστηρίξο-
μεν ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΛΙΑΤΩΝ
(ΚΕ'—876)

Σ ΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΛΙΑΤΩΝ

Κόκοι «Τριῶν Πιερώτων» ἐκάμασε λά-
θος σὺν ἀριθμῶν καὶ μουῦς συγ-
χουρεῖται· avez vous compris?
«Φιλολογικὴ Ὀμὴς Πατρῶν», δεχό-
μεθα συμμαχίαν.

(ΚΕ'—877)

Γ ΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ Προσελθόντος
ἐτέρου μέλους ὑπὸ ψευδώνυμον Μαῦ-
ρος Παλιότσος, διορίζεται ταμίς.
Σύλλογος τῶν Παλιότσων

(ΚΕ'—878)

Σ ύλλογος «Τριῶν Πιερώτων», σὲ παι-
δάρι ἀκριτόμυθα δὲν ὑποτάσσομαι·
ΜΙΧΑΗΛ ΣΤΡΟΓΚΟΦ

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς 4' Περιόδου (1879—1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχον ἀκόμη μόνον οἱ 23
ἔξῃ: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος,
19ος, καὶ 20ός. Ἐκαστος τόμος
δρ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστέλ-
λόμενος δραχ. 26,50 διὰ τὸ Ἐ-
σωτερικόν· καὶ δραχ. 32 διὰ τὸ
Ἐξωτερικόν.

Τῆς 5' Περιόδου (1894—1924)
ὑπάρχον ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 81 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος
ἀρραφός, δρ. 70 καὶ γραμμένος
δρ. 75. Ταχυδρομικὰ τέλη ἀνά-
στου τόμου προσθετὰ εἰς τὰς
ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
δραχ. 2 ὁ ἀρραφός καὶ δρ. 6,50
ὁ γραμμένος: διὰ δὲ τὸ Ἐξωτε-
ρικόν δρ. 13,50 — εἴτε ἀρραφός εἴτε
γραμμένος.